

Da se 15. svibnja u svim crkvama moli za bleiburške žrtve

— Predavanje »Bleiburg u Hrvatskoj?« održao je u srijedu 20. ožujka u dvorani sv. Ivana Pavla II. u sisačkom Velikom kaptolu kolumnist i politički komentator Marko Ljubić. Predavanju su nazočili i sisački biskup Vlado Košić te generalni vikar mons. Marko Cvitkušić. Govoreći o Bleiburgu i križnom putu koji je slijedio, Ljubić je istaknuo da je riječ o najvećem stradanju Hrvata, ali i da je u svjetskim razmjerima to jedan od najvećih pokolja i zločina prema nekomu narodu. »Nekoliko stotina tisuća pobijenih ljudi na križnom putu na veličinu od četiri ili pet milijuna stanovnika užasna je tragedija. Posebno kada znamo da su većina stradalih bili intelektualci i srednji sloj koji su, kako intelektualno i gospodarski, a tako i demografski, trebali biti nositelji budućih generacija i ovladavanja našega naroda slobodom. Zbog te se istine devedesetih umiralo i zbog te se istine pokušavalo sve prikazati kao osveta i obračun s ideološkim neprijateljem, što nije točno. Bleiburg i križni put bili su obračun s državnošću hrvatskoga naroda... Priča o Bleiburgu priča je o slobodi hrvatskoga naroda. Onaj koji ovlada tom slobodom može reći da je slobodan čovjek i zato je bilo očekivati udar na misu, komemoraciju te simboliku Bleiburga. Iz toga razloga mi 30 godina nakon obnove hrvatske državnosti nemamo točnu brojku stradalih, ni izbliza istražena grobišta«, rekao je Ljubić. Napomenuo je da zbog toga kosti otkrivene u Hudoj jami tri godine čekaju da ih netko iz hrvatske države preuzme i dostojno pokopa te dodao kako je vrijeme da mi sami ovladamo svojom slobodom i da se prekine praksa da nam netko izvan Hrvatske govori kako da obilježimo grobove svojih bližnjih.

Predavač je rekao da je nakon završetka Drugoga svjetskoga rata posve prirodno bilo komemorirati hrvatsku tragediju i moliti se za duše ubijenih ljudi u slobodnom Bleiburgu dok je hrvatski narod bio pod komunističko-jugoslavenskom diktaturom, no obnova hrvatske državnosti morala je to promi-

jeniti. »Jer o kakvoj to slobodi hrvatskoga naroda govorimo ako se komemoracija najstrašnjega stradanja hrvatskoga naroda još uvijek mora održavati u Austriji, ne ondje gdje se nalaze kosti stotina tisuća drugih ubijenih u Drugom svjetskom ratu i poraću? I to sve nakon što su ti isti koji su te zločine počinili politički i vojno slomljeni devedesetih, nakon novih velikih žrtava našega naroda. Bleiburg je danas sinonim, simbol i metafora svih hrvatskih stradanja i komemoracija žrtvama Bleiburga mora biti isključivo u organizaciji države, a ne tek pod njenim pokroviteljstvom, te ju se mora institucionalizirati. Drugo, komemoraciju treba napraviti u Zagrebu te tako Bleiburg sačuvati od zaborava i donijeti u centar svijesti našega naroda. Do devedesete smo kao pripadnici jednoga naroda izražavali sućut i molili se Bogu, poštovali svoje žrtve i spašavali taj plamičak sjećanja.«

Razbiti vrata paklenih laži

»Od devedesete do danas pokušavamo ispričati tu priču, ali ne uspijevamo. Zato bi komemoracija hrvatskoj žrtvi u Zagrebu dobila nacionalno ime, a kada nacionalno ime imate na nekom identitetskom obilježju, znači da ste svjesni svoje državnosti i slobode te da znate njome upravljati. Dvadeset i osam godina nakon priznanja RH konačno je vrijeme da barem svoja najvažnija pitanja centraliziramo i usmjerimo pod svoju kontrolu te da zajedno sve nacionalne institucije, političke strukture, Katolička Crkva i pojedinci budu jedna cjelina o koju će se razbiti vrata paklenih laži. To je jedino rješenje«, rekao je Ljubić te predložio da se na samom Bleiburškom polju napravi spomenmuzej i institut za istraživanja koji bi svjetski uglednim znanstvenicima dao mogućnost da sami uvide istinu o stradanju Hrvata. Na kraju u zanimljivoj raspravi moglo se čuti nekoliko ideja o komemoraciji, a biskup Košić predložio je da se 15. svibnja u svim crkvama na području Hrvatske održe mise za bleiburške žrtve. (SV)